

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl jako soud odvolací v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaromíra Jirsy a soudkyň JUDr. Ireny Štefkové a JUDr. Jany Tondrové ve věci žalobce: „**D O P S**“ společnost s ručením omezeným se sídlem v Mostě, Kostelní 435, IČ: 44222726, zastoupeného JUDr. Martinem Žižkou, advokátem se sídlem v Teplicích, Masarykova 915/31, proti žalovanému: **EWALS CARGO CARE spol. s r. o.** se sídlem v Praze 9, Prosecká 851/64, IČ: 16189019, zastoupenému Mgr. Martinem Laipoldem, advokátem se sídlem v Praze 2, Rubešova 83/10, o 9 853,47 EUR s příslušenstvím, o odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 22. dubna 2014, čj. 53 C 72/2013 – 205,

takto:

I. Rozsudek soudu prvního stupně se v té části výroku I., kterou byla žalovanému uložena povinnost zaplatit žalobci 80 EUR s úroky z prodlení, **zrušuje** a řízení se v tomto rozsahu **zastavuje**.

II. Rozsudek soudu prvního stupně se **potvrzuje** ve výroku I. v rozsahu, ve kterém se žalobce domáhal zaplacení 9 773,47 EUR s úroky z prodlení z této částky.

III. Žalovaný **je povinen zaplatit** žalobci k rukám jeho zástupce do **tří dnů** od právní moci tohoto rozhodnutí na nákladech nalézacího řízení 112 919,32 Kč.

IV. Žalovaný **je povinen zaplatit** žalobci k rukám jeho zástupce do **tří dnů** od právní moci tohoto rozhodnutí na nákladech odvolacího řízení 14 021,48 Kč.

Odůvodnění:

Napadeným rozsudkem soud prvního stupně v plném rozsahu vyhověl žalobě, kterou se žalobce domáhá zaplacení předmětné částky s úroky z prodlení podle šesti faktur vystavených na celkem 9 773,47 EUR. Jde o sjednané přepravné za mezinárodní silniční přepravu provedenou pro žalovaného na základě telefonicky uzavřených přepravních smluv v období 15. 7. – 28. 7. 2008 (celkem 15 zahraničních cest). Dále uložil žalovanému zaplatit žalobci 80 EUR za spediční poplatky k přepravě provedené dne 23. 6. 2008.

Nalézací soud dospěl k závěru, že mezi účastníky byly uzavřeny platně ústní zasilatelské smlouvy (telefonickou formou) ve všech podstatných částech (přepravované zboží, míst nakládky i vykládky, termín přepravy i cena v souladu s obchodní praxí respektovaná oběma účastníky po celou dobu spolupráce trvající přibližně jeden rok). V souladu s touto praxí žalovaný zasilal žalobci též objednávky přeprav, poté, co již smlouvy byly uzavřeny a probíhaly či dokonce proběhly přepravy. Tak tomu bylo i v případě poslední přepravy, za kterou žalobce zaslal žalovanému jeho objednávku s uvedením SPZ kamionu a jména řidiče. Žalobce nemá vozový park a k provedení přeprav vždy užíval jiné dopravce; žalovaný si toho byl vědom, vyúčtované ceny platil – s výjimkou předmětných faktur. Pokud žalovaný započtl domnělý nárok na smluvní pokutu za překročení dohodnuté lhůty poslední přepravy a jejího provedení pomocí jiného dopravce bez odsouhlasení žalovaným, neučinil tak po právu, neboť smluvní pokuta nebyla sjednána písemně. S ohledem na předmět podnikání žalobce a skutečnost, že nevlastní vozový park a přepravu sám neprováděl, soud prvního stupně smlouvy vyhodnotil jako smlouvy zasilatelské podle ustanovení § 601 a dovedl povinnost žalovaného zaplatit žalobci úplatu podle ustanovení § 607 odst. 1 obchodního zákoníku i zákonné úroky z prodlení. S poukazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 23 Cdo 3549/2007 nepovažuje projev jednostranného započtení za uznání dluhu, neboť uznání nebylo učiněno výslovně. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř. s ohledem na plný úspěch žalobce.

Proti rozsudku podal žalovaný včasné odvolání, v němž namítá především nesprávné posouzení smluvních vztahů mezi účastníky jako smluv zasilatelských, nesprávné závěry opírající se o výpověď svědka zaměstnaného u žalobce. Zopakoval předchozí stanovisko, že mezi účastníky byly uzavřeny konkludentně přepravní smlouvy (provedením přeprav) podle objednávek žalovaného, s výjimkou poslední smlouvy, která byla uzavřena písemně potvrzením objednávky přepravy. Žalobce měl zájem na písemné formě smluv, na provádění přeprav předem odsouhlasenými dopravci, což se nestalo; od toho se odvíjela i cena přeprav.

Žalobce navrhl rozsudek nalézacího soudu jako věcně správný potvrdit, zcela se ztotožnil s jeho skutkovými závěry a právním posouzením nároku. Ohledně nároku na zaplacení 80 EUR s úroky z prodlení (spedičních poplatků vyúčtovaných fakturou č. 281518) vzal žalobce po poučení soudu z důvodu důkazní nouze žalobu při odvolacím jednání zpět. Žalovaný s tímto zpětvzetím vyslovil souhlas a odvolací soud proto rozsudek soudu prvního stupně v tomto rozsahu podle ustanovení § 222a odst. 1 o. s. ř. zrušil a řízení zastavil.

Odvolací soud dále přezkoumal rozhodnutí soudu prvního stupně i řízení, které mu předcházelo (§ 212 o. s. ř.), a dospěl k závěru, že odvolání žalovaného není důvodné. Soud prvního stupně provedl všechny podstatné důkazy, učinil z nich náležitá skutková zjištění a vyvodil odpovídající závěry; řízení, které rozhodnutí předcházelo, nevykazuje žádné vady mající za následek nesprávné či neúplné zjištění skutkového stavu. Odvolací soud proto vyšel

z dokazování provedeného nalézacím soudem; ke zjištění skutkového stavu nebylo zapotřebí dalšího poučení k doplnění skutkových tvrzení a důkazních návrhů (§ 118a odst. 1, 3 o. s. ř.). Ze skutkových zjištění soudu prvního stupně odvolací soud pouze dovodil jiný právní závěr ohledně charakteru uzavřených smluv.

Odvolací soud poukazuje na nesporná tvrzení účastníků a provedené důkazy, jimiž byl prokázán před soudem prvního stupně následující skutkový stav: Obchodní spolupráce účastníků v délce přibližně jednoho roku, telefonické sjednávání mezinárodních silničních přeprav (žalovaný telefonicky objednával u žalobce jednotlivé přepravy, telefonicky účastníci dohodli přepravy konkrétního zboží z místa nakládky do místa určení, čas provedení přepravy, cenu za přepravu a další podrobnosti). Následně, často v průběhu provádění přeprav, či dokonce po jejich provedení, žalovaný zaslal žalobci z administrativních důvodů objednávku přepravy. Přepravy byly provedeny, žalobce následně účtoval žalovanému dohodnutou cenu a žalovaný ji, s výjimkou předmětných faktur, zaplatil. K provedení přeprav žalobce vždy použil jiného dopravce. Taková byla dlouhodobá praxe účastníků, včetně přeprav účtovaných předmětnými fakturami, i včetně přepravy vyúčtované fakturou č. 281460 podle mezinárodního nákladního listu CMR 5092410 a objednávky č. 08/JN/05/0254. Odvolací soud se ztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně, že i v tomto případě byla smlouva uzavřena telefonicky, a teprve po jejím uzavření, v době provádění přepravy, ne-li po jejím provedení, žalobce zaslal žalovanému jeho objednávku s doplněním údajů vozidla a jména řidiče. To, že šlo o pouhé potvrzení již uzavřené smlouvy, vyplývá i z e-mailu žalovaného ze dne 25. 7. 2008, v němž žalovaný uvedl, že „*zásilka byla převzata k přepravě dne 21. 7. 2008*“. Z objednávky současně vyplývá, že s doplněním údajů byla objednávka žalovanému zaslána dne 24. 7. 2008 ve 14.17 hod. (a podle objednávky měla být přeprava provedena s nakládkou dne 21. 7. 2008 ve 20.00 hod. a vykládkou 24. 7. 2008 v 7.00 hod.). Nelze proto dovodit písemné uzavření smlouvy, a tudíž ani písemnou dohodu o smluvních pokutách za překročení sjednané doby přepravy a provedení přepravy žalovaným předem neodsouhlaseným dopravcem. Žalovaný pouze obecně uvedl, že přeprava nebyla provedena včas, což nevyplývá ani z nákladního listu, v němž je uveden pouze den a nikoli hodina vykládky; praxí účastníků bylo vždy provedení přeprav prostřednictvím dalšího dopravce.

Odvolací soud oproti soudu nalézacímu tento skutkový stav pouze jinak právně zhodnotil. Dospěl k závěru, že mezi účastníky byly uzavřeny smlouvy o přepravě podle ustanovení § 610 obchodního zákoníku. Za podstatný nepovažuje předmět podnikání žalobce ani to, že nedisponuje potřebnými dopravními prostředky, nýbrž předmět plnění – provedení přeprav za určitou cenu, nikoliv zajištění provedení přeprav bez nároku na zaplacení přepravného, nýbrž odměny za zajištění služby. Odvolací soud poukazuje na ustanovení § 621 obchodního zákoníku, podle něhož dopravce může svůj závazek splnit pomocí dalšího dopravce, a za provedení přepravy odpovídá, jako by ji uskutečňoval sám. Nezpochybňuje názor žalovaného, že nákladní listy podle ustanovení článků 4 a 9 Úmluvy o přepravní smlouvě v mezinárodní silniční nákladní dopravě CMR č. 11/1975 Sb. jsou dokladem o uzavření a obsahu přepravní smlouvy; to platí, není-li prokázán opak. Odvolací soud uzavírá, že přepravní smlouvy byly uzavřeny účastníky tohoto řízení, žalobce provedl přepravy, v souladu s dosavadní praxí k tomu pouze užil jiných dopravců, je tudíž aktivně legitimován k vymáhání dlužných sjednaných cen přeprav podle ustanovení § 611 a následujících obchodního zákoníku, žalovaný je v prodlení s úhradou a je proto povinen platit podle ustanovení § 369 odst. 1 též zákonné úroky z prodlení.

Odvolací soud proto rozsudek soudu prvního stupně podle ustanovení § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil v rozsahu, v němž žalobce na nároku setrval.

Náklady za řízení před soudem prvního stupně, na jejichž náhradu má žalobce právo, tvoří: Zaplacený soudní poplatek za žalobu 10 200 Kč. Odměna advokáta celkem 74 640 Kč podle ustanovení § 7 bod 5, § 8 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. a), d) g) vyhlášky č. 177/1996 Sb. za převzetí věci dne 29. 6. 2009, sepis žaloby dne 7. 7. 2009, účast na jednání soudu dne 16. 2. 2011, podání vůči soudu ze dne 16. 3. 2011, na jednání dožádaného soudu v Mostě dne 22. 7. 2011, jednání soudu ve dnech 23. 11. 2011, 25. 10. 2013 a 18. 4. 2013, vždy z žalobcem uplatněné tarifní hodnoty jistiny v přepočtu k uvedeným dnům platným kurzem EUR a Kč vyhlášeným Českou národní bankou (kurzy: 26,02 Kč, 25,885 Kč, 24,325 Kč, 24,375 Kč, 24,41 Kč, 25,64 Kč, 25,745 Kč, 27,45 Kč, tarifní hodnoty 256 387,28 Kč, 255 057,07 Kč 239 685,65 Kč, 240 178,33 Kč, 240 523,20 Kč, 252 642,97 Kč, 253 677,58 Kč, 280 477,75 Kč, odměny: 9 340 Kč, 9 340 Kč, 9 260 Kč, 9 300 Kč, 9 300 Kč, 9 340 Kč, 9 340 Kč, 9 420 Kč). Dále režijní náklady celkem 2 400 Kč podle § 13 odst. 3 tarifu za tyto úkony po 300 Kč. Cestovné osobním vozem v držení zástupce žalobce v souvislosti s jeho cestou k uvedeným jednáním soudu ze sídla advokáta v Teplicích do Prahy a zpět (celkem 200 km), cesta k jednání soudu v Mostě a zpět (celkem 52 km), v souladu s ustanoveními § 13 odst. 1, 3 advokátního tarifu a § 1 písm. b) a § 4 písm. c) vyhlášky č. 377/2010 Sb., 472/2012 Sb. a 435/2013 Sb. (průměrná spotřeba 7,4 litrů benzínu 95 B na 100 km, cena podle vyhlášek 31,60 Kč, 38,60 Kč resp. 37,90 Kč za litr, náhrada 3,70 Kč, 3,60 Kč resp. 3,70 Kč za jeden kilometr) v žalobcem uplatněné výši 1 208 Kč, 314 Kč, 1 208 Kč, 1 254 Kč, 1 268 Kč. Dále náhradu za ztrátu času 2 600 Kč podle ustanovení § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 tarifu, tj. 100 Kč za každou započatou půlhodinu strávenou cestou k těmto jednáním soudu a zpět (cesta z Teplic do Prahy a zpět v trvání šesti započatých půlhodin, cesta z Teplic do Mostu a zpět v trvání dvou započatých půlhodin). Žalobci náleží též 17 827,32 Kč – 21 % DPH z nákladů advokáta, kterou je advokát povinen odvést státu.

O náhradě nákladů řízení odvolací soud rozhodl podle ustanovení § 142 odst. 3, 142a odst. 1 a 224 odst. 1 o. s. ř., neboť žalobce byl ve věci převážně úspěšný, neuspěl pouze v nepatrné části, v níž vzal žalobu během odvolacího řízení zpět. Soud proto přiznal žalobci plnou náhradu jím uplatněných účelně vynaložených nákladů řízení. Jsou to náklady spočívající v odměně advokáta 9 420 Kč za úkon právní služby – účast na odvolacím jednání dne 19. 11. 2014 (kurz 27,68 Kč, tarifní hodnota 272 744,04 Kč), režijní náhradě 300 Kč, cestovném v uplatněné výši 1 268 Kč, náhradě za ztrátu času 600 Kč a DPH 2 433,48 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení u Obvodního soudu pro Prahu 9 a rozhodovat o něm bude Nejvyšší soud. Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat nároku exekučně.

V Praze dne 19. listopadu 2014

JUDr. Jaromír Jirsa v. r.
předseda senátu

Za správnost: Šíchová V.